

Sygn. akt VI Ka 462/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska

Protokolant Jolanta Kopeć

po rozpoznaniu w dniach 4 października 2013r. i 5 listopada 2013r.

sprawy **A. D.**

obwinionego z art. 107 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 4 lipca 2013 r. sygn. akt II W 4/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec obwinionego A. D. w ten sposób, że z opisu przypisanego mu czynu eliminuje ustalenie o przychodzeniu do miejsca pracy pokrzywdzonej i obniża orzeczoną karę grzywny do 300 (trzystu) złotych,

II. zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn.akt VI Ka 462/13

UZASADNIENIE

A. D. został obwiniony o to, że:

w okresie od połowy miesiąca września 2012r. do 8 listopada 2012r. na terenie J. w celu dokuczenia M. N. poprzez notoryczne wysyłanie korespondencji na adres mailowy oraz przychodzenie do jej miejsca pracy złośliwie ją niepokoił, tj. o czyn z art. 107 kw.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 4 lipca 2013r. w sprawie II W 4/13:

uznał obwinionego A. D. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 107 kw i za to na podstawie art. 107 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400 złotych,

na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 1199 kpow, zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa i nie obciążył go opłatą sądową-

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się obwiniony A. D..

Wyrokowi Sądu I instancji zarzucił :

obrażę przepisów postępowania art. 5§1 pkt 1 kpow, art. 54 §1 i §6 kpow art. 5§8 kpow w zw. z art. 213 kpk, art. 93§2 kpow, art. 75§1 i 2 kpk, art. 82 kpow w zw. z art. 410 kpk, art. 7 kpk, art. 16§1 i §2 kpow – art. 40§1 pkt 1 i 6 kpk, art. 41§1 kpk, art. 104§1 pkt 1 kpow, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez pominięcie:

a) prawa do Sądu – art. 45 Konstytucji, b) – braku podstawy prawnej wezwania jako podejrzanego, wadliwego wniosku o ukaranie i wyroku nakazowego, c) braku podstawy prawnej wydania wyroku z 4.07.2013r., d) istotny wpływ wątpliwości co do okoliczności i winy, e) braku postępowania wyjaśniającego i dokonania ustaleń, f) oparcia wniosku o ukaranie i wyroku nakazowego o fałszywe zeznania, dowody, opinię, g) odwołania przez świadka fałszywych zeznań stanowiących okoliczności wniosku o ukaranie i wyroku nakazowego, h) przyjętych wniosków dowodowych z 2.04., 25.04.2013r., i) nie przyznania do winy, j) wniosków z 14.07., 27.09.2012r. do (...) o zwolnienie z pracy, k) skargi z 17.05.2012r., zażaleń, wniosków o wyłączenie sędziego, oddalonych wniosków dowodowych z 10.05 i 21.06.2013r., l) sprzecznych zeznań świadka przed Sądem, że w pracy nie nękał pokrzywdzonej, nie widział, i była tylko raz. A niebezpieczna jest tylko treść emaili i chodzi o okres po zwolnieniu z pracy.

obrażę przepisów prawa materialnego tj. art. 107 kw i jego błędną wykładnię.

błędy w ustaleniach faktycznych przyjęte za podstawę wyroku art. 82 kpow w zw. z art. 410 kpk, art. 7 kpk – co miało istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez pominięcie:

a) dochodzenia praw przez obwinionego w sprawach spadkowych, b) prawa do wyrażania poglądów politycznych i o obowiązku ujawniania korupcji, c) istoty emaili i pism wysyłanych do instytucji, d) emaili i adresów stron z gotowymi dowcipami jak „(...) Pl”, których świadek nie była adresatem, e) wyjaśniania powodu odejścia z pracy- nie chciała obwinionego zwolnić, f) przyjęcia błędnej daty marzec 2012r z pisma (...)z 25.04.2013r. o zatrudnieniu w (...), zamiast 28.05.2012r., g) braku analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, h) dokonania wybiórczej oceny dowodów,

naruszenia prawa procesowego art. 7 i art. 410 kpk co miało istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez pominięcie braku działania kierunkowego, złośliwego, umyślnego.

Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego była częściowo zasadna.

Zarzuty podnoszone przez oskarżonego w środku odwoławczym, w swej istocie, sprowadzają się do kwestionowania ustaleń faktycznych Sądu I instancji w zakresie jego winy i sprawstwa co do zarzucanego mu czynu.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednakże sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84).

Skarżący w apelacji prowadzi jedynie nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi przyjętymi przez Sąd I instancji za podstawę wyroku co do okoliczności celowego dokuczania przez niego pokrzywdzonej M. N. poprzez notoryczne wysyłanie korespondencji na adres mailowy a przez co złośliwie ją niepokoił. Wbrew wywiadowi skarżącego bowiem, Sąd Rejonowy w tym zakresie prawidłowo zebrał materiał dowodowy w sprawie i w toku przewodu

sądowego przeprowadził dowody przemawiające zarówno na korzyść oskarżonego, jak i przeciwko niemu. Dowody te następnie zostały prawidłowo ocenione bez naruszenia granic swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 7 k.p.k.

Oczywiście bezzasadnym jest kwestionowanie rozumowania Sądu I instancji, które doprowadziło do dania wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej, skoro A. D. w istocie nie przeczył, że e – maile, których wydruk załączono do akt sprawy przesyłał M. N.. Co więcej z protokołu rozprawy wynika, iż obwiniony miał pretensje do pokrzywdzonej, że nie odpowiadała mu na kierowaną do niej korespondencję.

Pamiętać należy, że przedmiotem ochrony przy wykroczeniu z art. 107 k.w. jest spokój psychiczny człowieka, przeciwdziałanie frustracji, irytacji oraz innym formom dyskomfortu psychicznego. Strona przedmiotowa zakłada złośliwe wprowadzenie w błąd lub inne złośliwe niepokojenie w celu dokuczenia osobie. Znamię złośliwości oznacza szczególne nastawienie podmiotowe sprawy przejawiające się w chęci dokuczenia, zrobienia przykrości, wyprowadzenia z równowagi (J. Bafia, D. Egierska, I. Śmietanka, Kodeks..., s. 250; M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń. Komentarz..., 2006, s. 637; M. Mozgawa (w:) Kodeks..., red. M. Mozgawa, s. 366). W słowniku języka polskiego "złośliwie" jest definiowane jako w sposób złośliwy, sprawiający przykrość, nacechowany nieżyczliwością, niechęcią. "Złośliwy" to skłonny do robienia komuś przykrości, lubiący dokuczyć, powiedzieć coś uszczypliwego; wyrażający takie intencje, sprawiający przykrość, nacechowany nieżyczliwością, niechęcią, dokuczliwy, uszczypliwy, zjadliwy (zob. Uniwersalny słownik języka polskiego, red. S. Dubisz, t. 5, Warszawa 2003, s. 694-695). Pojęciem złośliwości ustawodawca posługuje się także w art. 75 § 2, art. 79 § 2, art. 143 § 1, art. 165. Inne złośliwe niepokojenie to wzbudzanie niepokoju, obawy, lęku. Niepokojenie może polegać na zakłóceniu spokoju lub innych zachowaniach wyprowadzających pokrzywdzonego z równowagi psychicznej, np. wysyłaniu przykrych listów, głuchych telefonach, pukaniu do drzwi i uciekaniu. Niepokojenie może nastąpić słowem, czynem, gestem, wizerunkiem itd. Istotne w zachowaniu sprawcy jest to, że kieruje się on chęcią dokuczenia innej osobie, sprawienia jej przykrości, przysporzenia trosk i zmartwień. Pobudką działania sprawcy jest nieżyczliwość, bowiem chodzi o "dotknięcie" ofiary, wyprowadzenie jej z równowagi, spowodowanie zdenerwowania. Wykroczenie z art. 107 może mieć charakter chuligański. Wykroczenie to ma charakter formalny. Bez znaczenia pozostaje to, czy sprawca skutek zrealizował, czy faktycznie wprowadził pokrzywdzonego w błąd lub go zaniepokoił (A. Marek, Prawo wykroczeń..., s. 132).

Jeśli zatem weźmie się pod uwagę treść maili wysyłanych przez obwinionego pokrzywdzonej w połączeniu z ich ilością to jak słusznie wskazuje Sąd Rejonowy nie budzi żadnych wątpliwości, że miały one na celu wyprowadzenie M. N. z równowagi psychicznej i sprawienie jej przykrości, a co więcej mogły budzić jej niepokój. Bez znaczenia jest przy tym podnoszona przez skarżącego okoliczność w jaki sposób maile te były tworzone a bez związku z przedmiotem niniejszego postępowania pozostają sprawy spadkowe obwinionego oraz prawo do wyrażania poglądów politycznych i obowiązek ujawnienia korupcji.

O ile natomiast brak jest podstaw do odmówienia wiary pokrzywdzonej, że obwinionego widziała w okolicach jej miejsca pracy to zauważyć należy, iż M. N. zgłosiła ten fakt policji jednokrotnie w dniu 9 listopada 2012 r. Sąd I instancji odbierając od świadka zeznania nie podjął próby wyjaśnienia wskazywanej okoliczności, poprzestając na ogólnym stwierdzeniu świadka „W listopadzie 2012 r. obwiniony zaczął przychodzić pod moją szkołę i do szkoły. Wyraźnie zwracał uwagę na mnie. To mnie stresowało”. (k. 156v). W tym stanie rzeczy nie sposób ustalić, czy wizyta ta miała miejsce częściej niż raz i dlaczego świadek uznał, że A. D. przyszedł w tym celu, aby ją niepokoić. Dowolne są tym samym ustalenia Sądu I instancji, że wizyty te były nagminne i miały na celu wzbudzenie u pokrzywdzonej niepokoju.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy wyeliminował z opisu przypisanego A. D. czynu ustalenie o przychodzeniu do miejsca pracy pokrzywdzonej, a konsekwencją tego było obniżenie wysokości orzeczonej wobec obwinionego kary grzywny do 300 zł. W świetle całokształtu okoliczności sprawy, tak dotyczących przypisanego A. D. czynu, jak i stopnia jego winy oraz tych, które charakteryzują jego samego, tak orzeczona kara będzie sprawiedliwa, przy tym spełni cele prewencji zarówno indywidualnej, jak i ogólnej.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., orzekł jak w pkt. I wyroku. Przy rozpoznawaniu apelacji wniesionej przez obwinionego Sąd Odwoławczy nie dopatrył się nadto podstaw do stosowania dyrektywy z

art. 104 § 1 kpow tudzież art. 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 kpow. Wobec powyższego, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok – jako trafny i prawidłowy – został utrzymany w mocy (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 kpow).

Sąd Okręgowy, na podstawie przepisów art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk i art. 119 kpow oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.